

Sygn. akt V GC 1302/20upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	asesor sądowy Dawid Kobus
Protokolant:	stażysta Żaneta Bończyk

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2021 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Przedsiębiorstwa Usług Miejskich (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

przeciwko pozwanym: **M. J. i P. J.**

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt **V GC 1302/20pr**

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 lutego 2021 roku

Powód Przedsiębiorstwo Usług miejskich (...) sp. z o.o. w G. pozwem z dnia 7 maja 2020 roku (data stempla pocztowego) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych M. J. i P. J. solidarnie kwoty 832,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 lutego 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu także solidarnie. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że pozwani zlecili powodowi usługę polegającą na oddaniu w eksploatację kontenerów na odpady budowlane i gruz oraz wywozie tych odpadów. Kontenery zostały dostarczone przez powoda zgodnie z treścią zamówienia. W związku z realizacją umowy powód wystawił pozwanym faktury VAT, których pozwani mimo upływu terminu zapłaty nie opłacili. W związku z powyższym powód zlecił (...) sp. z o.o. w K. czynności windykacyjne. Podmiot ten miał upoważnienie od powoda do przeprowadzania czynności windykacyjnych, o czym pozwani zostali powiadomieni. Pełnomocnik pozwanych zwrócił się do pełnomocnika inkasowego o spłatę ratalną zadłużenia. Pełnomocnik inkasowy podjął działania celem zawarcia umowy ugody. W związku z czynnościami tego podmiotu pozwani wpłacili na rzecz powoda kwotę 1.950 zł. Następnie zawarli ugodę w ramach której uznali pozostałe zadłużenie wynikające z faktur oraz zobowiązali się do spłaty zadłużenia w dwóch ratach. Pozwani wywiązali się z postanowień ugody. W związku z wykonaniem usługi przez (...) sp. z o.o. wystawił on powodowi faktury VAT na łączną kwotę 832,50 zł netto tytułem wynagrodzenia. Powód uregulował należność poprzez zapłatę na rachunek bankowy

oraz dokonanie kompensat z wierzytelności należnymi powodowi od pozwanych. Z uwagi na powyższe zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych powód wystawił pozwany notę obciążeniową na kwotę 832,50 zł z 5 dniowym terminem płatności. Pozwani odmówili zapłaty należności. (k. 3-8)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu w dniu 2 września 2020 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo w całości. (k. 73)

W terminie przewidzianym przez ustawę pozwani solidarnie złożyli sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Pozwani wniesli o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwani wskazali, że roszczenia strony powodowej wygasły w związku z zawartą ugodą, która została w całości przez pozwanych wykonana i obejmowała także odsetki. (k. 82-83)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wskazał, że podstawą dochodzonych roszczeń jest ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, która została uchwalona z konieczności wdrożenia do krajowego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE. Celem ustawodawcy było zniechęcenie dłużników do opóźnień, a roszczenie należy traktować jako roszczenie o naprawienie szkody. Ugoda natomiast nie obejmowała roszczeń odszkodowawczych, dotyczyła wyłącznie należności głównej i roszczeń akcesoryjnych. Ugoda zresztą nie mogła obejmować innych roszczeń prócz roszczeń wynikających z ugody z uwagi na zakres inkasowego pełnomocnictwa. Zresztą zgodnie z art. 13 wymienionej ustawy wszelkie postanowienia umowy wyłączające lub ograniczające uprawnienia wierzyciela lub obowiązki dłużnika są nieważne i zamiast nich stosuje się przepisy ustawy. (k. 97-101)

Pozwany w kolejnym piśmie procesowym wskazał, że nie kwestionuje on przywołanych przez powoda przepisów, gdyż jego zarzuty dotyczą wyłącznie podpisanej przez strony ugody. Nadmienił, że art. 13 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zgodnie z doktryną obejmuje wyłącznie przypadki ograniczenia bądź zrzeczenia się abstrakcyjnego uprawnienia do naliczania odsetek lub roszczeń przewidzianych między innymi w art. 10 ustawy. (k. 103)

Na rozprawie w dniu 15 lutego 2021 r. pełnomocnik strony pozwanej wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów procesu w wysokości dwukrotności norm przepisanych. (k. 113)

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwani M. J. oraz P. J. w ramach prowadzonych przez siebie działalności gospodarczych zamówili w dniu 11 czerwca 2018 roku usługę od powoda polegającą na dostarczeniu kontenerów na odpady budowlane oraz gruz budowlany. Powód po zrealizowaniu usługi zgodnie z umową wystawił pozwany szereg faktur VAT na kwotę łącznie 5.550,03 zł. Po upływie terminu płatności faktur, powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 5.550,03 zł w terminie 5 dni od dnia otrzymania wezwania. Pozwani otrzymali wezwanie w dniu 23 maja 2019 roku. Mimo tego nie uregulowali należności.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: korespondencja mailowa – k. 10, faktury VAT – k. 15, wezwanie do zapłaty – k. 16, potwierdzenie nadania- k. 17, wydruk ze strony internetowej „śledzenie przesyłek” – k. 18)

W związku z brakiem płatności powód w ramach łączącej go z (...) sp. z o.o. umowy zlecenia windykacji wierzytelności zlecił temu podmiotowi czynności windykacyjne celem ściągnięcia należności wynikających z faktur od pozwanych.

W dniu 23 września 2019 roku powód udzielił (...) sp. z o.o. pełnomocnictwa (upoważnienie inkasowe) obejmujące prawo do reprezentowania powoda wobec dłużnika w zakresie odbioru kwot wierzytelności wraz ze świadczeniami ubocznymi, zawierania ugód w przedmiocie określenia zasad spłaty wierzytelności, składania oświadczeń oraz zawierania umów celem realizacji powyższych zadań. O udzieleniu pełnomocnictwa zostali zawiadomieni pozwani.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: umowa zlecenia – k. 19-20, pełnomocnictwo – k. 21)

W ramach zlecenia podmiot (...) sp. z o.o. podjął szereg czynności zmierzających do ściągnięcia należności powoda od pozwanych. Kierował do nich przedsądowe wezwania do zapłaty, szereg korespondencji mailowej z prośbami o dokonanie zapłaty, podejmował próby zmierzające do zawarcia ugody.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 22-24, korespondencja mailowa – k. 25-37)

W ramach podejmowanych przez (...) sp. z o.o. działań windykacyjnych pozwani dokonali najpierw zapłaty kwoty 1.950 zł a następnie zawarli z (...) sp. z o.o. w K. działającym w imieniu i na rzecz powoda ugodę zgodnie z którą zobowiązali się zapłacić pełnomocnikowi inkasowemu kwotę 2.000 zł w terminie do dnia 15 listopada 2019 roku oraz kwotę 2.187,29 zł w terminie do dnia 16 grudnia 2019 roku. Zgodnie z § 3 ugody jeśli wszystkie kwoty zostaną zapłacone w pełnych wysokościach i terminach to roszczenia z tytułu niniejszej umowy uznaje się za zaspokojone w całości.

Zobowiązanie wynikające z ugody zostało przez pozwanych spełnione zgodnie z ugodą.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: umowa ugody – k. 38, potwierdzenie dokonania przelewu – k. 39-40, potwierdzenie dokonania przelewu – k. 29.)

(...) sp. z o.o. w K. po przeprowadzonych czynnościach wystawił powodowi w dniu 18 października 2019 roku fakturę Vat na kwotę 359,78 zł, w dniu 15 listopada 2019 roku na kwotę 369 zł oraz w dniu 16 grudnia 2019 roku na kwotę 295,20 zł. Powód wywiązał się z zobowiązania.

(niezaprzeczone, nadto dowód: faktura VAT nr (...) – k. 41, potwierdzenie transakcji – k. 42, faktura VAT nr (...) – k. 43, oświadczenie o kompensacie – k. 44, potwierdzenie transakcji – k. 45, faktura VAT nr (...) – k. 46, oświadczenie o kompensacie – k. 47, potwierdzenie transakcji – k. 48)

W dniu 8 stycznia 2020 roku powód wystawił pozwanym notę obciążeniową na kwotę łącznie 832,50 zł w terminie płatności 5-ciu dni od dnia jej otrzymania, tytułem zwrotu kosztów odzyskiwania należności.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: nota obciążeniowa – k. 49, potwierdzenie nadania – k. 50)

W korespondencji mailowej pozwanych z (...) sp. z o.o. pełnomocnik inkasowy wyjaśnił na jakiej podstawie dochodzi kwoty wynikającej z noty obciążeniowej. Pełnomocnik pozwanych poinformował, że roszczenie jest bezzasadne bowiem strony w przypadku wykonania ugody zrezygnowały z dalszych roszczeń.

(niezaprzeczone, nadto dowód: korespondencja mailowa – k. 51-54, pism pełnomocnika pozwanych – k. 55)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie w całości ustalono w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu, nadto na podstawie zgodnych oświadczeń stron i art. 230 k.p.c.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt podejmowanej przez strony współpracy gospodarczej. Bezsporny pozostawał także fakt, że zobowiązania zostały przez powoda wykonane prawidłowo, a faktury VAT wystawione przez powoda pozwanym zostały opłacone z opóźnieniem. Nie podlegało kwestionowaniu także to, że firma windykacyjna podejmowała szereg działań celem wyegzekwowania należności powoda. Bezsporne pozostawało również to, że pozwani zawarli z powodem ugodę, którą w sposób prawidłowy wykonali. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do zasadności obciążenia pozwanego kosztami windykacyjnymi, z uwagi na treść ugody, która w ocenie pozwanych jasno wskazywała iż roszczenia powoda wygasają po prawidłowym wykonaniu umowy.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 684, dalej jako „ustawa”, obecnie: ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach

handlowych tj. z dnia 22 maja 2020 r. – jednakże zgodnie z art. 15 ustawy w brzmieniu obowiązującym aktualnie - do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe), wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Zgodnie zaś z art. 10 ust. 2 tej ustawy oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1 (stała kwota rekompensaty w wysokości 40 euro), wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę. Powołany przepis stanowi konsekwencję transpozycji do polskiego porządku prawnego rozwiązań wynikających z art. 6 ust. 3 dyrektywy (...) (Dz.Urz. UE L 48 z 23 lutego 2011 r., s. 1 – 10, dalej: „dyrektywa nr (...)”), który stanowi, że oprócz stałej kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzyciel jest uprawniony do uzyskania od dłużnika rozsądnej rekompensaty za wszelkie koszty odzyskiwania należności przekraczające tę stałą kwotę, poniesione z powodu opóźnień w płatnościach dłużnika. Mogłoby to obejmować koszty poniesione między innymi w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej.

Rekompensowanie kosztów z art. 10 ust. 2 ustawy ma jednak ścisły związek z uprawnieniem do dochodzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych i w tym właśnie świetle należy je analizować. Dopiero bowiem po powstaniu uprawnienia do żądania odsetek aktualizuje się możliwość żądania rekompensaty kosztów odzyskiwania należności w kwocie ryczałtowej 40 euro jak i przewyższających tę kwotę. Tak sformułowane uprawnienie należy traktować jako roszczenie akcesoryjne powstałe po prawidłowo zrealizowanej umowie o świadczenie usług i opóźnieniu drugiej strony umowy z zapłatą za jej wykonanie. Jako accesorium roszczenia zasadniczego nie może powstać samoistnie, to jest bez obowiązku zapłaty należności głównej. Konsekwencją ubocznego charakteru roszczenia jest zaś m.in. jego ścisłe powiązanie ze świadczeniem zasadniczym. Roszczenie z art. 10 ust. 2 ustawy nie jest częścią składową roszczenia głównego, gdyż opiera się na odrębnym stanie faktycznym oraz odrębnej podstawie materialnoprawnej. W następstwie może ono być dochodzone albo łącznie z roszczeniem zasadniczym, albo też oddzielnie. Ze swojej jednak natury roszczenia akcesoryjne podziałają losy roszczeń i świadczeń głównych i jest zrozumiałe, że dotyczą ich także te postanowienia umów, które odnoszą się do świadczeń głównych.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, iż Sąd miał do czynienia z transakcjami handlowymi zawartymi pomiędzy przedsiębiorcami w ramach wykonywanych działalności gospodarczych w rozumieniu przepisów cyt. ustawy. Niespornym również było to, iż powód spełnił swoje świadczenie, zaś pozwani dokonali płatności z naruszeniem umówionych terminów płatności i dopiero po wykonaniu przez firmę windykacyjną szeregu czynności zmierzających do ściągnięcia należności. Co więcej, pozwani nie kwestionowali uprawnień powoda wynikających z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Cały spór sprowadzał się do zawartej między stronami umowy, aby więc go rozstrzygnąć należy odwołać się do jej postanowień.

Zgodnie z § 3 umowy umowy z dnia 16 października 2019 roku strony oświadczyły, że: „jeżeli wszystkie kwoty określone w § 2 pkt 1 zostaną zapłacone w pełnych wysokościach i terminach tamże określonych (za dzień zapłaty uznaje się dzień wpływu na rachunek pełnomocnika inkasowego) to roszczenia z tytułu niniejszej umowy uznaje się za zaspokojone w całości.” Postanowienie to odwołuje się zatem do roszczeń z tytułu umowy. Umowa natomiast wprost wskazuje źródło zobowiązań dłużników tj. poszczególne faktury Vat, na mocy których mocodawca pełnomocnika inkasowego dochodzi należności. Skoro roszczenie z art. 10 ust. 2 ustawy ma charakter roszczenia akcesoryjnego powinno podzielać los roszczenia głównego. Literalne brzmienie zapisów umowy, w ocenie Sądu, wskazuje na chęć umorzenia wszystkich zobowiązań stron w przypadku terminowego wykonania zobowiązania wynikającego z umowy. W świetle art. 65 § 1 k.c. dla prawidłowej wykładni oświadczeń woli, także jeżeli są one objęte dokumentem, znaczenie ma nie tylko wynik analizy językowej, lecz również kontekst sytuacyjny, w jakim składane są oświadczenia, w tym ustalenia prowadzące do wypracowania i ostatecznego sformułowania tekstu dokumentu. Jest tak zwłaszcza wtedy, gdy analiza językowa oświadczenia, z uwzględnieniem całej jego treści, nie prowadziła do jednoznacznych rezultatów (patrz: Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 16 listopada 2018 r., I CSK 668/17). Sąd przy tym nie ocenia zapisów umowy jako prowadzących do niejednoznacznych rezultatów. Abstrahując od tego, sformułowany wcześniej wniosek uzasadniony

jest także faktem, że pismem z dnia 27 września 2017 roku (k.28) sporządzonym przez pełnomocnika pozwanych stanowiącym zapoczątkowanie rozmów negocjacyjnych w zakresie ugody, pełnomocnik pozwanych zwrócił się z propozycją umorzenia odsetek naliczonych od nieterminowych wpłat. Skoro domagał się powyższego zasadnym jest przyjęcie, że wolą pozwanych było także umorzenie innych roszczeń akcesoryjnych (tym bardziej więc w zakresie ewentualnych kosztów dochodzenia przeterminowanego roszczenia - argumentum a minori ad maius) tj. zwolnienie się z zobowiązania w całości. Pełnomocnik inkasowy co prawda poinformował, że taka propozycja nie może zostać uznana przez jego mocodawcę jednak ostatecznie odsetki zostały umorzone od dnia 16 października 2019 roku, a więc częściowo uwzględniono tę propozycję. Przy tym należy zwrócić uwagę na to, że powód nie podjął inicjatywy dowodowej w zakresie odmiennej wykładni zapisów powyższej ugody, a to na nim spoczywał ciężar dowodu, należało więc przyjąć jej literalne brzmienie uzasadnione okolicznościami podejmowanych rozmów.

Nie znajduje również uzasadnienia tłumaczenie powoda jakoby upoważnienie pełnomocnika inkasowego uniemożliwiało mu zawarcie ugody w takim zakresie. Pełnomocnictwo to bowiem obejmowało zawieranie ugód w przedmiocie określenia zasad spłaty wierzytelności a także odbiór kwot wierzytelności wraz ze świadczeniami ubocznymi wynikającymi z praw wierzyciela oraz do składania oświadczeń oraz zawierania umów celem realizacji wyżej wymienionego zakresu uprawnień. Powyższe w ocenie Sądu powoduje, że pełnomocnik miał kompetencje w ramach zawierania ugód z dłużnikami do poczynienia pewnych ustępstw (które są przecież sensem ugody) dotyczących należności głównej i wszystkich powiązanych z nią roszczeń, a więc także w zakresie umorzenia wszystkich roszczeń ubocznych.

Odnosząc się natomiast do art. 13 ust. 1 ustawy Sąd podziela wyrażony w doktrynie i orzecznictwie pogląd, że sankcja wyrażona w tym przepisie nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego. Powyższy problem stał się przedmiotem rozpoznania Trybunału Sprawiedliwości orzekającego w trybie pytania prejudycjalnego zadane przez sąd hiszpański (por. wyrok TS z 16.02.2017 r., C-555/14, (...) SA v S. M. de S., EU:C:2017:121). W ocenie Trybunału dyrektywę (...), a w szczególności jej art. 7 ust. 2 i 3, „należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych (...) pozwalających na to, by wierzyciel zrzekł się dochodzenia odsetek za opóźnienia w płatnościach i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w zamian za niezwłoczną spłatę kwoty głównej wymagalnych wierzytelności pod warunkiem, że takie zrzeczenie się będzie dobrowolne” (pkt 36 wyroku). Możliwym, więc w ocenie Sądu jest by wierzyciel w drodze ugody zrzekł się roszczeń akcesoryjnych do pewnej wysokości w zamian za spłatę wierzytelności. Inaczej bowiem należy traktować sytuację, w której strony w trakcie zawierania umowy głównej wyłączają już na przyszłość możliwość dochodzenia roszczeń akcesoryjnych wynikających z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (takie postanowienia należy uznać za nieważne) a inaczej sytuację, w której po wykonaniu już zawartej umowy przez jedną ze stron, prowadzi ona negocjacje co do spłaty należności i dobrowolnie w ramach prowadzonych rozmów, wyłącza własne uprawnienie do dochodzenia np. odsetek. Pogląd odmienny prowadził by do absurdalnych wniosków.

Zawarcie przez stronę w ugodzie oświadczenia, iż zrzeka się jakichkolwiek dalszych roszczeń wynikających z określonego zdarzenia prawnego powoduje nie tylko możliwość podniesienia przez drugą stronę, w ramach sporu o takie roszczenie, zarzutu sprawy ugodzonej ale także, w warunkach skuteczności zrzeczenia, utratę prawa podmiotowego do dochodzenia tego roszczenia w przyszłości (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - I Wydział Cywilny z dnia 25 maja 2017 r. I ACa 1691/16).

W konsekwencji Sąd uznał, że dochodzone roszczenie nie jest uzasadnione i powództwo oddalił jak punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 §1 i §3 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie stroną przegrywającą okazał się powód i to on winien zwrócić powodowi koszty postępowania. Do niezbędnych kosztów postępowania należy zaliczyć: koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 270 zł ustalone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa

w kwocie 17 zł. Łączne koszty postępowania wyniosły 287 zł. Sąd przy tym nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika pozwanych o zasądzenie dwukrotności kosztów procesu. Przepis art. 226² § 2 pkt 3 k.p.c. zawiera katalog sankcji, które sąd może nałożyć na stronę, która nadużyła prawa procesowego na wniosek strony przeciwnej. Sąd jednakże nie dopatrył się nadużycia prawa procesowego przez stronę powodową. Również niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia nie uzasadniały podwyższenia stawki minimalnej. W realiach przedmiotowej sprawy nakład pracy pełnomocnika nie uzasadniał przyznania mu wynagrodzenia w podwójnej wysokości. Również stopień skomplikowania sprawy, charakter sprawy i czynności dokonane przez pełnomocnika w imieniu strony w toku niniejszego postępowania, nie uzasadniały przyznania wynagrodzenia w podwójnej stawce.